

Strandfarasiglindin um pásikini

»SMIRIL«

Mikudagin 18/4 kl. 19.00: Tórshavn-Skálavík-Hvalba-Tvøroyri.
Skírhósdag kl. 07.00: Tvøroyri-Hvalba-Sandvík-Tórshavn.
Langafriggjadag: Eingin sigling.
Leygardag kl. 07.00: Tórshavn-Tvøroyri-Hvalba-Tórshavn.
2. páskadag kl. 07.00: Tórshavn-Sandvík-Hvalba-Tvøroyri-Skálavík-Tórshavn

»RITAN«

Mikudag 18/4 kl. 18.00: Tórshavn-Skopun-Tórshavn.
Skírhósdag kl. 07.00: Tórshavn-Skopun-Hest-Tórshavn.
kl. 11.00: Tórshavn-Nólsoy-Tórshavn.
kl. 12.30: Tórshavn-Skopun-Tórshavn.
Langafriggjadag: Eingin sigling.
Leygardag: Eftir ferðætlan.
2. páskadag kl. 15.00: Tórshavn-Skopun-Tórshavn.
kl. 12.00: Tórshavn-Nólsoy-Tórshavn.
kl. 14: Tórshavn-Skopun-Tórshavn.

»MASIN«

Skírhósdag: Eftir friggjadagsferðætlan.
Langafriggjadag: Eingin sigling.
Leygardag: Eftir ferðætlan.
2. páskadag: Eftir ferðætlan.

Annars verður siglt eftir vanligari ferðætlan.

STRANDEFARASKIP LANDSINS

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Vaskimaskinur (enskar)

eru at fáa hjá

Maria Poulsen

2000 — 2001

Licitatióin

Arbeiðið viðvíkjandi at leggja »Havnará« undir lok frá Sjóðar-gotu til Hoydalsvegin (75 m) verður her boðið fram til almenna licitatióin.

Frágreiðing, tekningar og treytir láast til láns móti 50.— kr. í veðhaldi á býarverklæðingaskrivstovuni frá mánadegi tann 16. apríl 1962, kl. 11.00.

Skrivlig boð í afturlatnum brævbjálva, merktur:

»BOÐ UPPÁ HAVNARÁ UNDIR LOK« verða send býarverklæðingaskrivstovuni í seinasta lagi mánadagin tann 30. apríl, kl. 12.00 (á middegi); tá verða tey innkomnu boðini oppað, meðan teir, ið bjóða hava, eru hjástaddir.

Tórshavn, tann 11. apríl 1962.

VERKFRØINGSSKRIVSTOVAN

Happadrátturin

2. dráttur, ið er settur at verða 19. í hesum, verður hervið broyttur til at verða **mikudagin 18. apríl** í staðin.

FØROYA LANDSSTÝRI.

(Happadrátturin)

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Framsýning

av nemingaarbeidum og sveinastykkjum verður á Tekniska skúlanum í Tórshavn sunnudagin hin 15. í hs. frá kl. 15.00 til 18.00.

3

Hon letur hurðina upp á bak inn í forstovuna. Tá kemur hetta áttandi aftaná, ein dýrandi fullur ungur maður, dassvátur og runutur. Hon tekur hógvuna hjá honum innum við, letur hurðina aftur og steigir. Tað var nú í gáloyni, hon stongdi, tí hon var so ovfarin av hesum, sum hendi. Men hon let ikki upp á tur.

Maðurin strevaði seg upp á knøini og albogarnar, stóð soleiðis sum eitt lágfott dýr á gólvinum, meðan hovið hekk hissini og tungan ballaðist: »Dú gom eh fina meh higgineh Turrrr, eh.« Hon tók undir armarnar og studdi hann inn í stovuna, læt hann detta niður á eina rekkju, har stóð. Ókunnumaðurin blásti eina skrá úr munninum út á gólvið, gav seg nakrar ferðir og sovnaði. Hetta er ein døkkholdaður maður, hágur við svartum hári og hvítum tonnum, síðar, rundar kjálkar og pinkalítla nos, ið mestsum gongur burtur í einki millum eyguni.

Elsba stóð dolsk uppi yvir honum eina løtu, stardi og royndi at fáa eyguni at siggja. Men tað bar ikki til, tí hann lá so illa fyrir ljósinum, og eygnalokini hingu og lavdu. Annað heilt niður fyrir og hitt á hálvum gekki. Hon smíkar so undarlíga hálvsmæin fram fyrir seg, tekur hondina upp fyrir aftur munnvikan við skegghárinum og starir leingi. Tá búnaðist so smátt um smátt smílið á andlitinum og eyguni taka at glitra. Tá standa í eygnakrókunum og ívast, vita ikki, hvat tey skulu gera í so vorðnum fori, verða so bert standandi og skyggja. Stillisliga leggur hon seg á kne frammanfyrir rekkjuni, heldur hendurnar saman uppi undir hokuni og biður Gud geva sær henda mannin — við dygdum og ódygdum, ája. »Veri hann so tiggju ferðir avdottin, eg skal fáa fólk burtur úr honum kortini.«

So fór hon aftur á fótur, tók vatn og tvó honum, kembdi hárið og hampaði kleðini so væl, sum til bar. Hann reytt tungan og javnan. Steinsvav. Eina løtu enn sat hon hjá honum og

4

hugdi, boygdi seg niður yvir hann, og læt hann anda sær á kjálkan, mussaði hann eitt sindur og helt so kjálkan aftur fyrir andan. Varliga tók hon annað eygnalokið uppfrá og sá eitt lítið, brúnt eyga, sum stardi hinni beint út í veðrið.

Klokkan á bróstinum sló ellivu. Elsba tók og legði meira afturat eldinum, setti ketilin út á og fór aftur at seyma. Men hon var ikki heilt álvulig við hetta, hon hevði gjørt. Kanska hon hevði verið ov framfor at taka sær soleiðis av hesum fremmenda manninum. Skuldi hon kanska heldur ringja eftir lögverjuni, at fáa hann til holdar, har hann hoyrði heima. Hvussu verður vordið, um genta ella kona hansara kemur higgar at deila í morgin? Tað einasta, eg so fái burtur úr hesum verður ruður og slatur. Seymimaskinan missir ferðina og stóðgar. Elsba setur seg hond upp undir kinn. Eyguni festast á tann sovandi mannin og vatnið, sum setur burtur úr kleðunum hjá honum og matar seg fram eftir gólvinum. Tað stendur tarna-royskur upp av honum, og búnin fær meir og meira moldlit, nú hann skránar. — Nei, nei, alt tað sama. Seymimaskinan fer aftur í gongd. Hevur hann gentu ella konu, sum ansar ikki betur eftir honum enn so, at hann kemur bóltandi inn til mín á náttartíð soleiðis skaftur, so hava tær ikki betur uppiborið enn at missa hann. Og hvørjar áneyðir havi eg at hugsa um hinar? Nær hevur nakað konufólk havt seg til viks fyrir mína skuld? Aldri! Men arga, tað kunnu tær: Geldkókkur, ævinliga seymandi jómfrú. Fer í grovina og veit ikki, hvat tað er at vera konufólk. — Hon grýtir seymikleðið frá sær, tekur saksin og speglið, fer innar í eitt annað rúm; men hevur hurðina standandi á gloppi og kagar inn aftur til tann sovandi mannin, so einki skuldi henda, um hann fór at resast. Tað er ikki leingi, nú kemur hon aftur. Pyntað. Putað og smurd, rýkur so frytarliga av luktilsi. Og tað reyða skegghárið oman fyrir munnvikan er horvið.